

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια έξ του προηγουμένου)

ΜΕΣΩΣ ό Ρουτζιέρι έβγαλε άπ' την σέτη του ένα κλειδί, άνοιξε μία πόρτα, κ' άφησε να περάσει ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Κατόπιν την άκολούθησε κ' ό ίδιος και προχώρησαν μαζί ως τό βάθος. 'Ανέδραξαν μία σάλα κ' έφτασαν στό πρώτο πάτωμα του πύργου, στό μέρος όπου ό Ρουτζιέρι είχε εγκαταστήσει τό γραφείο όν άστρονομικών του παρατηρήσεων.

Τό γραφείο του άστρονόμου άπελευτείο έπί ένα μικρό δοκίμιο μ' ένα τραπέζι, έτάνω στό όπισθιο ίπτηχαν διάφορα άστρονομικά εργαλεία. Έξτός από δύο καθίσματα, κανένα άλλο έπιπέλο δέν ύπήρχε έξελ μέσα.

— Μήπως ή Μεγαλειότης σας έπιθυμεί ν' άνάψω ένα δαδί ; ρώτησε ό Ρουτζιέρι την Αικατερίνη τών Μεδίκων. 'Αντί άπαντήσεως, ή βασιλομήτορ άρπασε τό χέρι του άστρολόγου και του φηθόισε να σώσει. Τί συνέβαινε λοιπόν ; Τό τρομερό μάτι της βασιλομήτορος είχε διακρίνει άπ' τό καγκελιωτό παράθυρο δύο σκιές κάτω στον κήπο. 'Ήσαν δύο έπίτοτες, οι όποιοι σταμάτησαν κάτω άπ' τό παράθυρο του πύργου, σύρρατα στον τοίχο, μη φανταζόμενοι πώς από πάνω τους παραμόνευε ή Αικατερίνη, σαν θηρία που καραδοκεί τό θύμα του.

Μιά φωνή άνδρική και σταθερή, που προδίδνε όμως άνέκφραστη θλίψη, άκούστηκε τώρα να λέη σιά :

— Λοιπόν, θά περιμένω έδώ τη Μεγαλειότητά σας. 'Από τη θέσι αυτή μπορώ να προσέχω εύκολα τους δύο γεγονικούς δρόμους κ' έτσι όποιοσδήποτε σιωπάσει την πρόσηνη πόρτα, δέν θά ξεφύγη την προσοχή μου. 'Επιμένετε ή Μεγαλειότης σας θά είνε έντελής άσφαλισμένη.

— Δέν φοβόμια, κόρη, άποκρίθηκε μιά γυναικεία φωνή.

— 'Ο Θεόδοτος ! φηθόισε ό Ρουτζιέρι.

— 'Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλιπρέτ ! έψέλλισε ή Αικατερίνη. Σώπα ν' άκούσουμε τί λένε.

— 'Ιδού ή μικρή πόρτα, Μεγαλειοτάτη, έξακολούθησε ή φωνή του κόμητος Θεοδότου ντ' Μαριγιά. Κυτάξτε. Στο βάθος του κήπου διακρίνεται ένα φώς. Αυτό σημαίνει πώς ή 'Αλίκη έλαβε τό γράμμα σας και σάς περιμένει. 'Αχ, Βασιλισσά μου !

— Τρέμει, δυστυχισμένο παιδί, φώναξε με άπορία ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλιπρέτ.

— 'Αν και έχω ύποσπει πολλά μέχρι σήμερα, ποτέ μου δέν αισθάνθηκα μία τέτοια συγκίνηση, σαν την άπορηκή. Σχεφθήσε, Μεγαλειοτάτη, ότι αυτή τη στιγμή παίζεται ή βπαρξί μου. 'Ότιδήποτε όμως κ' άν συμβή, θά σάς εύγνωμονώ πάντα για τό ενδιαφέρον που δείξατε για μένα...

— Θεόδοτε, πρέπει να γνωρίζεις, ότι σε αγαπώ σαν παιδί μου.

— Ναι, Μεγαλειοτάτη, τό γνωρίζω. 'Ακούγοντας όμως τά λόγια σας, συλλογίζομαι ότι μία άλλη γυναίκα θάπρεπε να βρίσκεται στη θέσι σας τώρα και να μου μιλάη μ' αυτή τη γλώσσα. 'Όταν θυμολύμαι, ξερόστε, τη συνάντησή μου με τη μητέρα μου στό μυστηριώδες έκεينو σπίτι της Ξίλωνης γέφυρας, όταν θυμολύμαι, ότι άντελήφθη την παραχή μου και δέν μου άνταποκρίθηκε ούτε με μία λέξη ή με χειρονομία, όταν θυμολύμαι τό σύννεφο της όργης που σκέπασε τό παγωμένο μέτωπο της άκαρδης και σκληρής αυτής γυναίκας κ' όταν θέλησα να της ύπενηθίσω τί είνε για μένα, ώ, τότε λιώνω από πόνο κ' άπελπισία...

'Ακούγοντας τά λόγια αυτά ή Αικατερίνη τών Μεδίκων και καταλαβαίνοντας πώς ό Θεόδοτος μιλούσε γι' αυτή, έσφιξε τις γροθιές της με λύσσα.

— Θάφρος, παιδί μου ! είπε ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλιπρέτ, προσταθώντας ν' άπομακρύνη τις κακές σκέψεις άπ' τό μυαλό του νέου. 'Υστερ' από μία ώρα έλπίζω πώς θάμα σε θέσι να σου προσήνησο λίγη χαρά.

Κατόπιν αυτού, ή βασίλισσα της Ναβάρρας πέρασε με γρήγορο βήμα τό δρόμο και πήγε να χτυπήση τη μικρή πράσινη πόρτα του σπιτιού, όπου έμενε ή 'Αλίκη ντ' Λουΐξ. 'Η θύρα άνοιχτηκε άμέσως και ή ύψηλή έπισκέπτρια μπήκε μέσα.

'Ο κόμης ντ' Μαριγιά σταύρωσε τά χέρια του στό στήθος κ' άκούμπησε στον τοίχο του πύργου, περιμένοντας. Ούτε φανταζότανε ό άτυχος νέος, ότι μονάχα ένας τοίχος τόν έχωρίζε άπ' τους γονείς του !

'Ο Ρουτζιέρι καθόρθωσε στό μεταξύ αυτό, χωρίς να τόν άντιληφθή ή Αικατερίνη, να πληρώσει στό παράθυρο, έσα που να μπορή να έμποδίσει κάθε κίνηση της βασιλίσσας, άν αυτή ήθελε ν' άπλώση τό χέρι της και να χτυπήση τό νέο.

Μιά φοβερή άπορία είχε περάσει άπ' τό νου του άστρονόμου. 'Η Αικατερίνη έφρανε πάντα μαζί' της ένα μαχαίρι, του όποιου τό έλασμα δέν θάπαγε κ' όταν άόμα χτυπούσε έπάνω σε χαλιώδονο θόρακα. Κι' ό Ρουτζιέρι κατελήφθη από πραγματική φόβη την άνάμνηση, ότι την αλχημεία αυτού του μαχαίριου την είχε βάψει ό ίδιος μέσα σ' ένα θανατηφόρο δηλητήριο.

Τό ρολόι του πύργου χτύπησε έντεκα. 'Υστερα έντεκα και μισή... δώδεκα. 'Απόλυτη σιωπή έπικρατούσε γύρω.

Μόλις έσβυσε κ' ό τελευταίος χτύπος της δωδεκάτης ώρας, φάνηκε να βγαίνει άπ' τό σπίτι της 'Αλίκης ντ' Λουΐξ ή βασίλισσα της Ναβάρρας.

'Ο Μαριγιά έτρεξε πός συνάντησή της κ' ή Αικατερίνη τών Μεδίκων που παραφύλαγε στό παράθυρο του πύργου, τέντωσε τ' αυτιά της για ν' άκούση τί θάέσαν.

'Αλλά ή βασίλισσα της Ναβάρρας πήρε τόν Θεόδοτο άπ' τό χέρι κ' άπομακρύνθηκε μαζί του, λέγοντας :

— 'Ελα γρήγορα, παιδί μου. 'Εχω πολλά να σου πώ...

'Όταν ό κόρητος τών βημάτων της 'Ιωάννας ντ' 'Αλιπρέτ και του Μαριγιά έπαυσε ν' άκούγεται, ή Αικατερίνη τών Μεδίκων γύρισε κ' είπε στό Ρουτζιέρι :

— Τώρα μπορείς ν' άνάψω φώς...

'Ο άστρονόμος ύπάκουσε.

— Μήπως σου πέρασε ή ιδέα πώς έτομαζόμουν να τόν σκοτώσω ; ρώτησε ή βασιλομήτορ.

— Ναι, άποκρίθηκε ό Ρουτζιέρι, δίχως δισταγμό.

Και φοβήθηκε ;

— Ναι, Μεγαλειοτάτη !

— Μά δέν σου ελπα, ότι δέν έπιθυμώ άόμα τό θάνατό του, επειδή μπορεί να μου χρησιμοποιή ; Τόν άκουσες όμως τί είπε, Ρενάτε ; Γνωρίζεις πώς ελμα απτέρα του. Μέχρι τώρα δέν ήπιον βέβαιη άν τό ήξερε. Ποδό λίγου όμως τό όμολόγησε ό ίδιος. Τό γνωστός. Ρενάτε !

'Ο Ρουτζιέρι δέν άπάντησε. κυριεύτηκε όμως από φόβη, άκούγοντας τά τελευταία λόγια της Αικατερίνης, τά όποια προφανε μ' ένα αλλόκοτο ύφος.

Σιωπηλή, με τό χείλη μαζεωμένα, με τό βλέμμα βυθισμένο στό σκοτάδι, όπου έξαφανίστηκε ό κόμης, ή βασιλομήτορ έτρόσθεσε :

— Βλέπεις λοιπόν, αγαπητέ μου Ρενάτε, ότι μπορείς να είσαι ήσυχος παιδί. 'Η παρηχί σου καρδιά δέν θά ύποσπει καμιά δογμασία...

'Ο Ρουτζιέρι φοβίστηκε κ' από όχρος έγινε κάταστρος.

— 'Όχι, Μεγαλειοτάτη ! άποκρίθηκε μελαγχολικά. Δέν μπορώ να είμαι ήσυχος. Γιατί ξέρω, ότι ό γιός μου θά πεθάνη και ότι τίποτε στον κόσμο δέν θά μπορέση να τόν σώσει. Τίποτε... Ούτε ή πατρική μου σφογή, ούτε ό οίκτος, άν μπορούσε ποτέ να βρη θέσι στην καρδιά σας...

'Η Αικατερίνη παραχτηκε κ' έρωξε ένα άνήσυχο βλέμμα στον άστρονόμο.

— 'Εξήγησέ μου, σε παρακαλώ, για ποδό λόγο δέν πιστεύεις τά λόγια μου, που είπε έπιστασιακά, παίζοντας με τη χρυσή άλυσίδα του μαχαίριου της και καθίζοντας σε μία πολυθρόνα.

'Ο Ρουτζιέρι σκρώθηκε ώλόρθος.

(Ακολουθεί)

— Βασίλισσα, είπε ό Ρουτζιέρι. Θέλετε να μάθετε γιατί θά πεθάνη ό γιός μου ;